

LA PEIXERA

JUAN CAL

Rebaixes tot l'any

LA LLEI DEL COMERÇ DE Catalunya imposa, entre altres coses, que la data de l'inici de les rebaixes ha de ser la mateixa per a tots els comerços i que ningú pot començar-les amb antelació si no vol ser sancionat amb una multa. Està bé, hem pensat durant anys, perquè, al cap i a la fi, qui necessita rebaixes en altres dates? És veritat que ja vèiem, llavors i ara, que l'excés de reglamentació posa traves a la competència, que és, en definitiva, la forma en què uns negocis intenten captar els clients dels altres, sigui pel preu, per la qualitat del servei o per tot una mica. Si tothom ha de complir les mateixes normes i gairebé no hi ha iniciativa pròpia, es restringeix el marge de maniobra per competir lliurement. El mateix ha passat amb els horaris d'obertura i fins i tot amb la superfície màxima autoritzada per a la venda: l'excés de reglamentació —per no dir de protecció— ha generat un comerç ineficient i car, amb el perjudici que això ha suposat, en general, per als consumidors. La necessitat de fer rebaixes en dates diferents a les legalment previstes no s'havia posat de manifest en temps de bonança, quan la gent estava disposada, en general, a pagar per qualsevol peça de roba, sa-

Si tots els comerços han de complir les mateixes normes legals, s'libera restringint la llibertat de competència entre ells

bata o complement, el que marcava l'etiqueta. Una altra cosa ha sigut amb la crisi: la gent, més aclaparada per la por de perdre la feina i per una economia en franca recessió, va decidir esperar a les rebaixes per fer les seues compres, fins i tot aquelles que tradicionalment es fan per Nadal. Llàstima que els comerços no les hagin pogut començar gaire abans.

CAFÈ DELS OMESSOS

CARME VIDAL HUGUET

Llengües a la UE

AMB L'ARRIBADA de l'any, l'Estat espanyol s'ha estrenat amb la presidència de la Unió Europea, i ho ha fet amb un pressupost inicial de 90 milions d'euros, gairebé 20 milions més que durant la presidència del govern de José María Aznar. És clar que llavors el nombre de socis europeus era menor, 15, respecte dels 27 d'ara. Però no és ni d'estats membres ni de pressupostos de què vull parlar en aquest *Cafè*, sinó que ha estat la reflexió sobre el domini de les llengües el que m'ha portat a reflexionar sobre la responsabilitat d'Espanya al capdavant de la Unió i el dèficit, novament, en competències lingüístiques dels mandataris espanyols. He reportat manta vegades com Guillem Viladot deia molt encertadament que tot aquell que es posa tossut en un sol llenguatge no és pas per defensar-lo, sinó per amagar els altres que ignora. Doncs això és el que passa amb els presidents espanyols als quals toca de presidir la UE, que només parlen castellà. Com és possible que s'accepti una responsabilitat com aquesta sense poder ser capaç de mantenir una conversa en anglès? O és que el flamant president Rodríguez Zapatero farà com el jove espanyol, intel·ligent i inculte, mig periodista, i que, sota nom d'escriptor, ai las, com tants en cor-

ren, tal com reportava Eugeni d'Ors, anà de sa Manxa nadiua a París, i a poc de ser-hi, el xicot iniciava una delicadíssima aventura sentimental. Forçat per les circumstàncies a formular una ràpida declaració per escrit, va agafar tot decidit un diccionari i va cercar-hi el verb *querer*, trobà el seu equivalent *vouloir*; després, en una gramàtica, va mirar com es conjugava, i, sense recordar-se, amb les presses, o per ignorància, ni de

Els presidents espanyols als quals toca de presidir la UE només parlen castellà. Com és possible?

l'amar, ni del vos, ni, és clar, de la Divina Mesura, patrona de França, ell que sí, que peremptori llança un terrible: "je te veux". Aquest querer, en lloc d'amar, prou clarament traeix l'antintel·lectualisme, l'avidesa de l'acció immediata, la impossibilitat del flirt. Res de menys francès. L'aventura del jove espanyol era delicada, ja ho he dit. Naturalment, la seva equivocació, tremenda, hi va posar punt i final. I és que, avui, anar pel món sobretot sense l'anglès vol dir semblar el xicot de la Manxa l'any 1913.

Editorial

Turisme, un sector de futur

No s'han complert les previsions de superar els 200.000 forfets venuts l'any passat en les vacances nadalzenques a les estacions d'esquí lleidatanes. El bon temps i la consegüent falta de neu ho han impedit, però, malgrat tot, l'ocupació, tant l'hotelera com la de cases rurals, ha registrat uns nivells gens menyspreables. De fet, proporcionalment, la muntanya ha aconseguit millors xifres d'estades i despesa que destinacions més consolidades de costa o culturals. Davant d'aquesta tendència positiva del turisme de muntanya, Lleida ha d'incentivar aquesta tirada tant com l'economia i el talent li ho permetin. En primer lloc, les comunicacions i els enllaços amb les destinacions amb més demanda, ja que és inconcebible que en una ciutat amb AVE i aeroport sigui en demesia complicat viatjar des de Sort fins a la Seu o el Pont de Suert, per posar algun exemple dels molts que podríem esmentar. En segon lloc, és prioritari promocionar l'après-ski (activitats complementàries a les pistes), del qual Lleida està més que assortida, des de balnearis i enclavaments naturals fins a les rutes de l'oli o el vi. Finalment, és imprescindible que les administracions en el seu conjunt apostin per invertir més i millor en infraestructures amb potencial turístic, com s'ha fet amb els complexos hivernals.

Units per Catalunya

El president de la Generalitat, José Montilla, demana suport a les més de 200 entitats catalanes que vertebraran el país en la resposta "clara i unitària" que ell liderarà en el cas que el Tribunal Constitucional (TC) retalli el nou Estatut, en una sentència que es considera ja imminent. Montilla ha enviat una carta a les 201 institucions i associacions polítiques, acadèmiques, empresarials, sindicals, esportives, professionals, culturals i eclesiàstiques en agraïment al seu suport a l'editorial conjunt de dotze diaris catalans a favor de la llei de lleis, i que va tindre un extraordinari impacte en l'opinió pública catalana i espanyola. Ens unim des d'aquesta tribuna a les intencions del president, ja que en aquest moment clau per al present i el futur de Catalunya només hi cap una veu, al marge d'ideologies, per dir ben alt i ben clar el que hem estat, som i volem continuar sent.

SEGRE

EDITA:
Diari Segre SLU
PRESIDENT:
Robert Serentill Utgés
DIRECTOR EXECUTIU:
Juan Cal Sánchez
DIRECTOR DE REDACCIÓ:
Santiago Costa Miranda

SUBDIRECTORS:
Joan Miras Muntadas,
Anna Gómez i Marsol
i Glòria Farré Lorente.
REDACTORS EN CAP:
José Carlos Miranda Ester
i Joan Martí Alegrret.
SECCIONS:
Leonard Delshtans Valdés
(fotografia), Anna Barcala
Sirvent (disseny), José Carlos
Monge Clemente (esports),
Jordi Gabarrat Castelló
(comarques), Josep Gibau
Santemassas (societat), Eva
Martínez Munuaga
(economia) i Albert Sampser
Ros (edició en català).
Secretaria de redacció:
Mària Terré i Guillaumet.

DIRECCIÓ COMERCIAL:
Alfredo Lamana Ramírez.
GERENT D'IMPRESSIÓ:
Antonio Herrera Dorado.
CAP DE PUBLICITAT:
Josep Poní Botadua.
CAP D'ADMINISTRACIÓ:
Eva Miranda i Cos.
CAP DE RELACIONS EXTERNES:
Rosa Reig Crusells.
CAP DE PRODUCCIÓ:
Carles Duran Codina.
CAP DE MANTENIMENT:
Joan Clivillé Figueras.
CAP DE SISTEMA:
José Antonio
Negredo Morcillo.
CAP DE R4+D:
Ferran Pedrix Sapiña.

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ I PUBLICITAT: Carrer del Riu 5, 25007 Lleida. Tel. 973 249 090. Tel. Club del subscriptor: 973 248 008. Fax redacció: 973 246 031. Fax publicitat: 973 229 076. Fax administració: 973 224 688. Apt. de correus: 543.
PLANTA D'IMPRESSIÓ: Carrer de la Premsa, 2, 25660 Alcoleja. Tel. 973 196 600. Fax: 973 197 001.

Dipòsit legal: L-1057-1997.

Segre diari digital: www.segre.com

Correu electrònic: redaccio@segre.com
comunicacio@segre.com

DELEGACIONS:
Balaguer: Doctor Fleming, 13, tel. 973 451 373. La Seu d'Urgell: Passeig del Parc 69, tel. 973 360 202. Tàrragona: Xavier Santemassas (delegat), Governador Padules, 2, tel. 973 310 414. Melisso: Avinguda del Canal, 7, tel. 973 603 772.

